

CON ONG

tuần báo trào phúng đối lập
(môn bài nhà nước cấp số 3716/TBTT/CHBCI)

SỐ 216

8 TRANG 20 TỈ

PHÁT HÀNH

ngày 01-6-1972

đến 08-6-1972

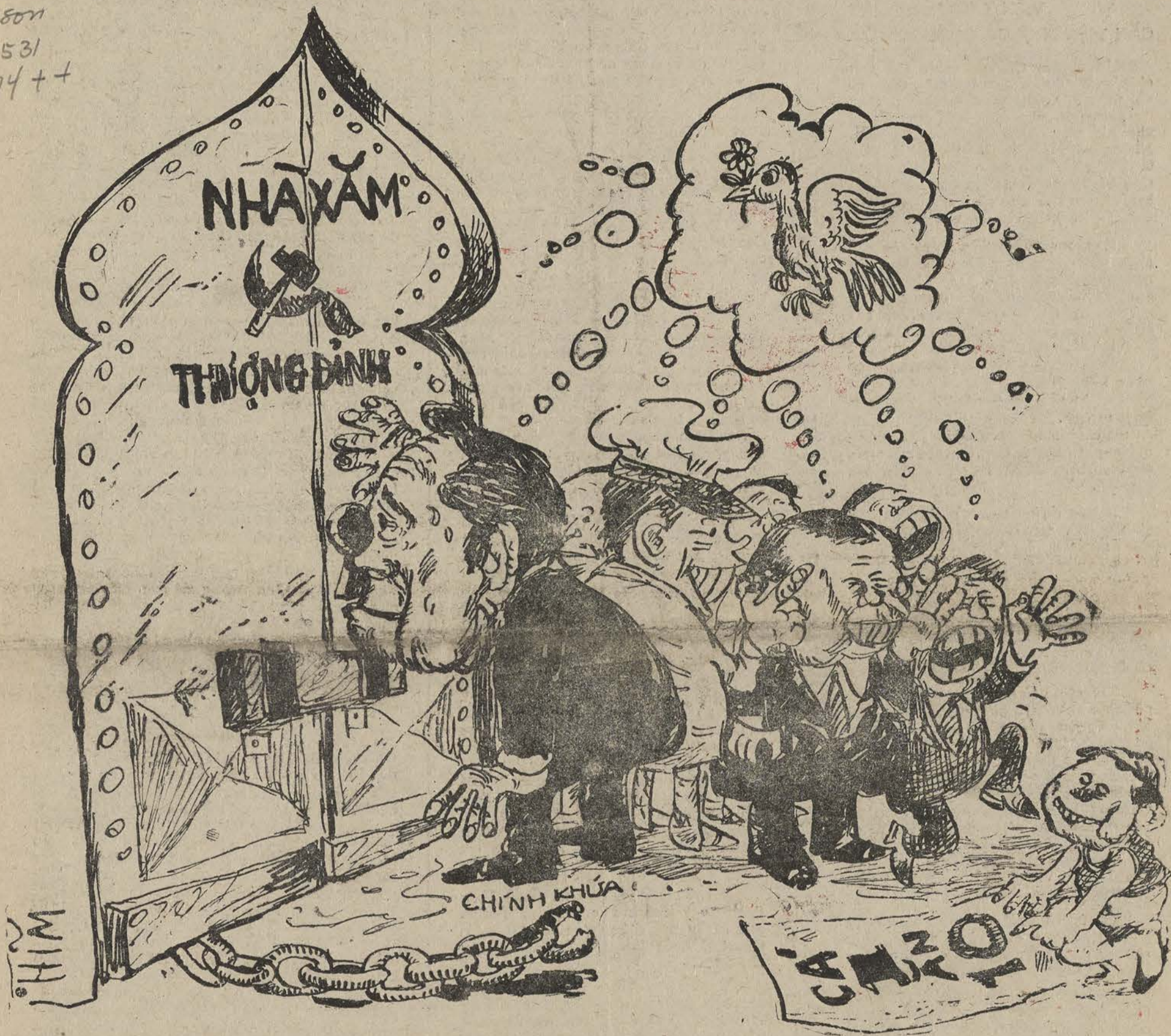
Chủ Nhiệm : NGUYỄN VĂN MINH

— Đầu bếp : MINH VÕ —

Địa chỉ liên lạc : 54 VÕ TÁNH

— ÔNG NÓI : 93801

Wason
D5531
@74++

Điềm lành

Điềm gờ

Dân chúng An Nam vốn ăn bánh vẽ hòa bình no nê, đâm ra tin tưởng ở những điềm báo trước vận mạng nước nhà.

Trong tuần qua, khi Ních mới qua Nga, trùm CS Brezhnev ra mặt trọng vọng đãi tiệc xam banh lờ tay làm đồ lỵ rượu nổi tằm, dư luận bỗng nổi lên ồn ào khen việc Brezhnev làm đồ rượu xam banh tằm gọi bửu bói làm ướt sũng cả quần là

điềm lành, An Nam thế nào cũng có hòa bình. Biết đâu, giới ba tàu miệt Chợ Lớn chẳng dựa vào việc Brezhnev ướt đầm dề này mà bày ra trò đánh cá lừa bịp dư luận?

Điềm lành vẫn chưa đem tin vui. Họ Ních thôi Mút cu, trong thông cáo chung không đá động gì đến hòa bình VN đã xảy ra trận đại phong thổi khắp Saigon Gia Định.

Nhằm đúng chiều chủ nhật đẹp trời, nam thanh nữ tú

chưa kịp rủ nhau đi bát phố, trời đã ầm ầm chuyển mưa. Mây đen, xám xịt đã bủa vây khắp Saigon. Sấm nổ đã to, cơn cuồng phong lại càng đuổi bắt nhau hơn, khi cơn mưa đã thừa hột, dạo quanh một vòng Saigon Gia Định, cây cối đã thi nhau nằm ngả trên mặt lộ. Tại khu Lăng Ông, các cây cổ thụ già nua cũng bị gãy đổ. Một cụ chức sắc Lăng Ông

phải ngán ngẩm than trời như bông, rằng đây là điềm gờ.

Điềm lành, VN vẫn trở trờ với những mặt trận khét lẹt thuốc súng, và điềm gờ, chiến cuộc vẫn không thêm tênh hếch.

Mới hay những vụ đoán điềm cũng chỉ vì dân ta quá mót hòa bình.

C.O.

VIỆN TRỢ SÚNG ĐẠN CẦN VIỆN TRỢ CẢ CƠM ÁO NỮA

Nếu có đến tận nơi, nhìn tận mắt những trại tiếp cư hiện tại, mới thấy rõ nỗi thống khổ cùng cực của những đồng bào nạn nhân chiến cuộc. Ở đây, chẳng khác nào một thứ địa ngục ở trần gian. Những bài phóng sự trên báo chí chỉ diễn tả được phần nào nỗi thống khổ đó mà thôi, bởi vì chữ nghĩa của con người có hạn còn sự khổ đau do bom đạn chiến tranh gây ra thì không bờ không bến.

Hiện các trại tiếp cư đều không còn chỗ nhận thêm người trong khi đồng bào chiến nạn mỗi ngày một đông. Tại một vài góc đường ở Saigon đã có những bà mẹ ôm một bầy con thơ ngồi xin từng đồng của khách qua đường. Những bà mẹ này mặt mày khá sáng sủa, những đứa con nhỏ cũng thật ngây thơ, vô tội. Có thể họ là vợ con của những chiến sĩ anh dũng cũng vừa mới hy sinh ở chiến trường. Họ không phải những kẻ đi ăn xin chuyên nghiệp. Lẽ ra, nhà nước có bổn phận phải lo lắng, săn sóc chu đáo cho họ, không nên để họ phải đi ăn xin như thế.

Nhưng dường như vấn đề cứu trợ giờ đây đã vượt quá tầm tay của các ông nhà nước.

Họ khổ, họ đói, họ thiếu thốn đủ thứ. Thậm chí có những tháng, những con chuyên ăn cướp cơm chim của đồng bào, cho tới nay, không những chúng không bị trừng phạt mà dường như hàng ngũ chúng còn đông thêm, hoạt động mạnh thêm, bất chấp cả dư luận và luật pháp quốc gia.

Thế nên, quả thật công cuộc cứu trợ đồng bào chiến nạn hiện tại đã vượt quá khả năng của các ông nhà nước Annamta. Từ lâu, dư luận từng phê bình các ông nhà nước đã không hề có một chương trình một chính sách qui một và thiết thực trong việc cứu trợ, tuy rằng đã có cả một phủ Quốc vụ khanh và một bộ chuyên trách về vấn đề này. Tuy nhiên, một khi vấn đề đã vượt quá khả năng của các ông ấy thì kêu ca, đòi hỏi tới đâu cũng bằng vô ích. Đồng bào vẫn khổ, vẫn đói, vẫn bị bóc lột, bị ăn chặn, ăn cướp.

Ở đây, cần phải đặt vấn đề với các ông Mèo. Các ông ấy đã có về phe lờ công cuộc cứu trợ mà thật ra chính các ông ấy cũng là những người có trách nhiệm.

Hồi năm 1954, sau hiệp định cắt nước Gio neo, mặc dù chưa có quyền lợi gì mấy ở xứ này, chính quyền Mèo lúc đó đã sốt sắng đứng ra trợ giúp công cuộc di cư của một triệu đồng bào từ Bắc vào Nam bằng những phương tiện hết sức dồi dào. Nhờ thế mà những người di cư đã có một cuộc sống mới trong đời đầy đủ.

Đến nay, Mèo đã từng có trên nửa triệu quân ở xứ này, đã có những đặc quyền lớn lao về kinh tế và chính trị thì Mèo lại có về lờ là trước sự đau khổ của hàng triệu đồng bào do chiến tranh gây ra, cuộc chiến tranh mà chính Mèo có liên hệ trực tiếp. Mèo chỉ biết hùng hục viện trợ bom đạn thôi, còn cơm áo thì phe lờ đi, làm như dân tộc ta không cần ăn, chỉ cần bom đạn là đủ no rồi. Cũng có thể là bây giờ Mèo đã đạt được quyền lợi ở đây rồi, đã có thể chia chác với mấy anh CS ở Bắc kinh, ở Mạc tư khoa rồi nên Mèo không cần biết tới những người đang vì Mèo mà chết chóc mà đói khổ nữa. Nếu quả thật như vậy thì khôn nạn quá.

XIN DUNG THA CHO NGƯỜI TỬ TỘI

Lần trước, bạn Con Ong đã nêu lên các lý do thể thâm sau đây để xin tha thứ cho tử tội Trần đình Yên: Yên không phải là một ông lớn, Yên chỉ là một viên đại úy cảnh sát. Đại úy cảnh sát mà trong sạch, mà không tham nhũng, hối lộ thì lương không đủ nuôi vợ con. Yên đã cố giữ cho bàn tay sạch nên Yên đói, vợ Yên đói, đứa con sắp sửa chào đời của Yên có thể cũng đói. Thế nên Yên phải liều lĩnh đi ăn cướp. Nhưng Yên còn lương tâm, Yên không cướp của đồng bào ruột thịt, mà đi cướp của một tên Chà thuộc loại gian tham, chuyên làm giàu trên mồ hôi, nước mắt của đồng bào ta. Mà dường như cũng không phải Yên cố tâm đi ăn cướp. Yên đi đòi chia tiền với tên cà ri cay nói trên thì đùng hơn. Nhưng tên này gian xảo, đã lập mưu phao vu là Yên ăn cướp, đóng cửa nhốt Yên bên trong, rồi cho vợ con la hét ầm ĩ. Do đó, để tự vệ, Yên đã phải giết người.

Trước pháp luật, dù sao Yên cũng có tội. Tuy nhiên, Yên có nhiều yếu tố đáng được giảm khinh. Yên đã từng lập được nhiều công lao trong thời gian còn ở quân ngũ. Tôi Yên không đáng bị tử hình. Bạn Con Ong cầu mong đảng tối cao sáng suốt cứu tội cho Yên.

Giờ đây, người tử tội chỉ còn biết trông mong vào phán xét sau cùng của Tổng thống, Tổng thống khoan hồng thì Yên được sống, nhưng nếu Tổng thống cũng lại bác đơn thì Yên phải chết. Hiện tại Yên còn mẹ già, Yên lại sắp có một đứa con thơ, đứa con chờ mong được thấy mặt cha nó. Giả dụ cái chết của Yên quả thật có làm vui lòng thần thánh, có ổn định được xã hội, có hết được bất công tham nhũng, thì Yên cũng nên hy sinh mà chết. Nhưng tiếc thay, một con dê nhỏ bé như Yên thì làm sao tế được thần.

Và cái chết của Yên chắc hẳn sẽ chẳng thay đổi chút nào tới cái xã hội rách nát này. Hàng ngày, vẫn còn hàng trăm, hàng ngàn người bị giết bởi bom đạn mà thủ phạm vẫn không mấy may hối hận. Rồi những tháng tham nhũng, những tháng ăn chặn, ăn cướp cơm áo của đồng bào hoàn nạn vẫn sống nhõn nhõn, vẫn không hề bị trừng trị.

Như vậy thì cái chết của một viên sĩ quan cảnh sát nào có giải quyết được gì. Bạn Con Ong ước mong rằng Tổng thống hãy tỏ lòng nhân ái mà tha tội chết cho Trần đình Yên, hãy giúp Yên có cơ hội đóa công chuộc tội, giúp cho Yên một ngày nào đó còn được thấy mặt đứa con thơ vô tội. Đã có biết bao đứa trẻ vô tội ở đất nước đau thương này bị mồ côi cha, xin Tổng thống hãy giúp cho đứa con của Trần đình Yên sau này khỏi phải đau đớn là một đứa con không cha ngay từ lúc lọt lòng mẹ.

Trong dịp lễ Phật đản vừa qua, Tổng thống đã ký lệnh ân xá cho khá nhiều phạm nhân. Điều này chứng tỏ Tổng thống là người đầy lòng nhân từ bác ái, chứ không khe khắt...

Trước đây Tổng Thống cũng đã nhiều lần phóng thích những tên CS về miền Bắc. CS là những tên hung ác cùng cực, từng gieo rắc đau thương cho không biết bao nhiêu người mà còn được Tổng thống dung thứ, thì tử tội Trần đình Yên, một chiến sĩ chống Cộng hăng say, hẳn có nhiều hy vọng được Tổng thống khoan hồng.

XIN ĐỪNG 'GẢI GHỀ' NỮA

Thời gian Nga đi của đại đế Nixon đã chấm dứt, sau 7 ngày liên tiếp thảo luận với những tay to Cộng đảng Nga Brejnev, Kossygin, Podgorny v.v... Người ta không biết là chiến tranh VN. đã được giải quyết ra sao, chỉ biết rằng giữa lúc Nixon trên đường về Mễ thì dân Giao chỉ vẫn tiếp tục hóc hác vì đói, vì vấn đề đôn quân, vì vật giá leo thang khủng khiếp, vì mưa bão...

Từ nay đến ngày mọi người nhìn thấy mu hòa bình xuất hiện, chẳng biết còn bao lâu, mai hay một, tháng 6 hay tháng 7, năm nay hay năm tới, chỉ thấy ông nhà nước đang thiết quân luật, Hội Đồng nhân lực họp hành liên miên để cứu xét việc đôn quân. Nha Động Viên Bộ Quốc Phòng thì đua phổ biến thông cáo ấn định lịch trình nhập ngũ cho SV. không hội đủ điều kiện miễn hoãn dịch, cho thành phần "bú tí" 17 và bỏ lão choai choai 39 đến 43, phải nói rằng chính vấn đề này đã làm cho dân Giao chỉ quan tâm lo lắng nhiều nhất.

Mọi người cũng đang thắc mắc, tại sao Hội Đồng nhân lực QG. lại là những Ông Tổng Bộ Trưởng nắm giữ những vai trò nòng cốt, có quyền kêu thành phần này, hoãn cho thành phần kia. Bởi vì hình như ngoài chức vụ các ông đang phục vụ, chỉ có tính cách, chuyên môn, không dính dáng một tí gì đến tổ chức Quốc phòng, lại càng không biết gì đến nhu cầu chiến trường trong giai đoạn hiện tại, vậy thì đáng lý ra các ông phải khép mình trong khuôn khổ, đưa ra những ý kiến về con số nhân viên thuộc cấp của mình xem đi bao nhiêu, ở lại bao nhiêu, đáng này căn cứ vào sự tiết lộ của báo chí, thì Ô. Nguyễn Lưu Viên, Phó Thủ Tướng đã tuyên bố r càu xanh ngắt rằng: «không có miễn hoãn cho đứa nào hết, dù nó là chuyên viên, tôi cần thiết, bởi vì đến ngày cả các nhân vật lãnh đạo đất nước còn có thể thay thế được, thì xá chi một vài anh chuyên viên!» Tuy nhiên, những nhân viên hiện đang phục vụ trong Phủ Phó Thủ Tướng của ông, thì từ anh tùy phái đến thẳng thư ký công nhật, lại được lập danh sách để nghị hoãn hết.

Sự thật ra, nếu ông nhà nước muốn tận dụng đúng mức nguồn nhân lực hiện có tại miền Nam rách nát này để cung ứng cho nhu cầu chiến trường thì dư sức để bẹp không những bất cứ một cuộc tấn công qui mô nào của Cộng quân, mà còn đủ sức chơi lại một cuộc xâm lăng của ngoại bang nữa.

Chỉ tính riêng loại đào binh, bắt phục tùng, lo gì thanh niên chuyên xử dụng giấy tờ «mạo hóa» để trốn quân dịch quanh vùng Saigon, Chợ Lớn. Gia đình không thôi cũng đủ quân số thành lập khoảng 3,4 Sư Đoàn để như mở rượu Champagne. Đó là chưa kể chừng 5,6 Sư đoàn khác, nếu có tình tận dụng, cũng thuộc thành phần phân đang sống phây phây ở khắp trên 40 tỉnh, toàn quốc được sự che chở và bảo bọc của các viên chức hành chánh địa phương cứ tính trung bình thì từ Trường Ấp đến Xã Trưởng, các ông «kẹ» Ủy viên trong HXX lên tới Ô. Quận Xếp Phó Quận v.v... mỗi ông có thể bảo lãnh từ 2 đến 3 mạng trốn lính là ít.

Quả thực khó mà định nghĩa được thế nào là «bằng chứng» của «sự kiện». Bởi lẽ như chúng ta đã biết, con người được sanh ra vốn không phải là thần thánh, cũng không khai cục đá, cụ gỗ, lại càng không thể hoàn toàn tuyệt đối như những vị lãnh đạo cao cấp gương mẫu, nên để phát sinh ra việc các ông «kẹ» địa phương, có đến 90 phần trăm bị tính cầm tiền bạc và thế lực chi phối, đã vò tình tiếp tay với tội ác, đồng hóa với những phần tử hèn nhát, trốn tránh trách nhiệm giữa lúc đất nước đang có chiến tranh.

Giải quyết được tình trạng thể thâm này hay không, đó mới là vấn đề cấp bách của ông nhà nước của các vị trong Hội đồng Nhân lực QG vậy các ông hãy bắt tay vào những việc ngoại mục hữu ích cho Quốc gia, chứ đừng (Gải ghề) nữa, vì kinh nghiệm «Gải ghề chỉ này sinh vì trùng nhiều hơn và thối hơn mà thôi.

CHÚC MỪNG

Chúc hai bạn
NGUYỄN TƯỜNG ĐĂNG
NGUYỄN THỊ THUYỀN
Hưởng một mùa trăng mặt ngọt lịm suốt cuộc đời.

HÌM và CON ONG

SAU CUỘC ĐÀO NGŨ KHỎI VN

TIN... ĐỘC

Tin Độc giật xương:

CHÍNH ĐỨC TẢ - QUÂN NỘI GIẬN ĐỐN NGÃ HAI CÂY ĐA TRONG LĂNG ĐỂ CẢNH CÁO BỌN CÁI BANG

SAIGON (Tin Độc): Như tin cả nước đều biết, trong một trận mưa giông dữ dội xảy ra hồi đầu tuần, hai cây

đa cổ thụ tại Lăng ông Bà Chiêu đã bị xét ỹnh gục. Thiên hạ liền bàn tán sôi sục trước sự kiện này.

Mỗi người lập luận một cách khác nhau. Riêng bọn C.O nhờ ăn chay nằm mộng nên được chính đức Tả quân hiển về báo cho hay việc này do chính ngài muốn thử chứ không phải do tự ý thần sét gây nên. Chính Đức Tả quân mượn tay thần sét đốn ngã hai cây cổ thụ trong lăng để biểu dương sự thịnh nộ đối với bọn cáibang ảhại đái nát ở hai bộ phận trên dưới miệt Bến Nghé. Mỗi cây đa bị đốn tượng trưng cho một bộ phận. Và nếu sau quả cảnh cáo này, vẫn theo lời báo mộng của Đ.Tả Quân mà bọn chúng không chịu ăn năn hối lỗi thì sấm sét phùa sau sẽ đáng xuống nhà từng cái bang viên một chứ cóc phải đánh oan vô cây cối nữa.

Ông quan Năm Tr nghe xong chỉ còn xung quần số, dùng quần nhằm cho cao điểm mới hay vì áp lực biến thiên của hội nghị thượng đỉnh Mút Cu mới đây? Hiện Con Ong đang theo dõi. Có tin gì sẽ loan thêm hầu độc giả thân mến

Hỡi a! Bát đã mở! LÁ MẶT LÁ TRÁI!

CON ONG 305 - Theo một nguồn tin rất đáng tin cậy của đặc phái viên nằm vùng Con Ong tại Bộ Tư Lệnh một đại đơn vị nọ thì tay hồ lý Mặt xanh dương điều khiển ván bài chiến tranh Đông Dương đã lộ cửa "bim bip" của mình khi nước thẩu cấy chưa ngã ngũ. Sở là, trong kế hoạch phối hợp hòa lực nhằm trợ quân bạn giải quyết cục xương làm nghẹn cổ Saigon, một Đại Tá Giao chỉ tên Tr. khi nghiên cứu và phối trí khả năng yểm trợ tiếp cận (Close Support) có yếu cầu người anh em Đồng Minh số một dự trữ những phi vụ B. 52 tiên liệu. Kế hoạch sau khi qua G. 3 cố vấn, được đưa trình cho tướng Tư Lệnh 3 sao tên H. Chính ông tướng H. Nay có lần bị đại tướng Abrance cầm nhả về cái tội bóc xé miếng quá lỗ.

Tướng H. xét kế hoạch phối hợp hòa lực rồi cho mời anh tá Giao chỉ tên Tr. tới văn phòng làm nghiêm, lập ngôn như sau: - Phi phạm I quý vị phi phạm bom quá mức. Đại tá nên nhớ khi B.52 trút bom yểm trợ quân quý ngài thì ở nước Mỹ, vợ con anh em tôi phải nai lưng ra đóng thuế để lấy tiền dùng vào những việc không đâu, mà việc dùng B52 là một-

Hai đại đơn vị này triệt thoái để bổ xung quân số, dùng quần nhằm cho cao điểm mới hay vì áp lực biến thiên của hội nghị thượng đỉnh Mút Cu mới đây? Hiện Con Ong đang theo dõi. Có tin gì sẽ loan thêm hầu độc giả thân mến

TIN VỤN

-Trên bước đường di tản, nhà dược sĩ tí phú này còn bồng theo cả một cô em nôi ruột để làm phương tiện sưởi ấm. Vì thời tiết ban đêm ở Gia Nã Đại vốn lạnh kinh khủng.

-Sau một tuần "đi đêm", với Mỹ, Nga Sô sắp gọi một phái đoàn tới Bắc Việt để thông báo kết quả cuộc hội đàm giữa Nga Mỹ phái đoàn còn mang theo một số đề nghị mới mẻ về VN

Nhiều nhân vật chính chị và đảng phái tên tuổi đã ôm bạc đi đánh cá Xung quanh vấn đề HÒA HAY CHIẾN?

SẼ GÒN (TIN ĐỘC): Nhờ chuyến công du của quốc vương Da Đô vừa thăm thủ đô Mút Cu, 1 nền đánh cá tại cường quốc An-namtabông phát triển rất đáng khích lệ. Đánh cá về thời cuộc! Theo sự mô tả trung thực của phái viên C.O thì kaunh hường thích đánh cá này hiện phát triển dữ dội nhất ở trong nước Chợ Lớn. Các đồng bào An Nam gốc Liễu Thăng yêu quý của ta chia làm 2 phe rõ rệt: Một phe cá nèn các bùm vườn còn dài bên sau cú hồi loan của vua Nich Soong. Hiện vẫn còn quá sớm để biết kết quả thắng bại, nên đành chờ tuần sau phân giải?

nhằm, dĩ nhiên sẽ mất toi số tiền đã bỏ ra đánh cá. Bọn C.O vì cóc có máu cờ bịch nên đã không tham dự trò chơi đánh cá này. Tuy nhiên trong những lần đi tham quan, C.O từng bắt gặp quả tang nhiều nhân vật chính trị thời danh nhiều lần tụ đảng phái tên tuổi của đất nước ta hôm nay, cũng đã lên lút ôm bạc đi đánh cá. Và có lẽ vì khoái đường lối điều hầu nên đa số đều đánh cá theo phe dưới, nghĩa là nèn các bùm vườn còn dài bên sau cú hồi loan của vua Nich Soong. Hiện vẫn còn quá sớm để biết kết quả thắng bại, nên đành chờ tuần sau phân giải?

Tỷ phú DS Bùi đ Nam

và gia đình đã tro trên lột xác để chui vô làm dân Gia Nã Đại

● Tướng Đôn đã đóng vai trò gì, để tiếp sức cho họ Bùi?

Cho đến nay dư luận giới công kỹ thương gia ở xứ này vẫn còn xôn xao bàn tán về cuộc đảo ngũ trốn khỏi tổ quốc VN, để chuẩn bị ngoại quốc đi tản theo tron tài sản kèch xù của giòng họ tí phú D.S. Bùi đình Nam, đồng thời, còn biểu diễn một màn quit ngót 100 triệu thuế của nhà nước!

Người ta xôn xao cùng cực vì cuộc ra đi trắng trợn và ngoan mục của tên vong quốc tí phú họ Bùi tất nhiên phải có sự tiếp sức của một bàn tay có nhiều uy quyền(?) Và bây giờ thì sự thật đã được phanh phui

Kể đã tích cực yểm trợ cho Bùi đình Nam, không ai xa lạ mà chính là Cựu Trung tướng Trần văn Đôn đương kim dân biểu kiêm chủ tịch UBQP Hạ Viện T. Đôn đã đứng ra bảo lãnh cho gia đình Họ Bùi.

Đề nhà tí phú này trốn qua Pháp rồi chạy sang Thụy Sĩ và để chắc ăn hôm nay

toàn gia quyến Bùi đình Nam đã từ bỏ làm người VN để vận động chui vào quốc tịch Gia nã đại. Người ta tự hỏi, tướng Đôn, giờ đây sẽ trả lời ra sao với dư luận và lương tâm của chính ông, Theo giới am hiểu cho biết, tướng Đôn đã biết trước từng chi tiết kế hoạch đào tẩu của Bùi đình Nam và gia đình con cái y.

Tuy nhiên vì có quá nhiều liên hệ với công ty Ténamy do Nam làm xếp chũa, nên Tướng Đôn đã đồng lõa tiếp tay cho nhà tí phú đào ngũ khi xứ sở đang loạn lạc này.

Hành động dè hèn của D.S. Bùi đình Nam đã diễn ra đúng lúc chính phủ kêu gọi các nhà tư bản ngoại quốc bỏ vốn đầu tư với VN. Những bộ mặt thật của bọn giàu tiền bì đi và khiếp nhược như loại Bùi đình Nam rồi đây, sẽ còn lòi ra ... làm thẳng trương tự Quý quan nhà Nước tính sao đây? không lẽ gọi tướng Đôn lại... để mà cười trừ.

GẢI HÁNG

NHỚN BÉ GIÀ TRÈ ĐI LÍNH HẾT

Thế mới biết rằng quan thì xa mà bán nha thì gần. Trong cái vụ đôn quân bắt lính này, các quan Saigon đâu có rõ được những nỗi thống khổ, ở chế đàu đôn xốt xa của những người dân thấp cổ bé miệng ở nơi thôn dã hoặc các địa phương xa xôi mà ánh nắng mặt trời ít khi được soi rọi tới.

Mặc dù nhà nước Saigon đã có ra chỉ thị dang hoàng rùng, dưng có bắt bớ vội, khi mô tới hạn kỳ mà các dương sự chưa đi trình diện lúc đó háy hay. Nhưng các quan địa phương, một là muốn lấy tiền, hai là muốn cho xong chuyện và ba là muốn kiếm tí nước nôi nèn bắt lính tươi hết sen, coi trung ương như củ khoai sọ và coi pháp luật như củ khoai lang.

Một số các đại diện dân cư ở Quảng Nam đã cho biết rằng, chính quyền và Tiểu khu Quảng Nam đã bắt thanh niên để cường bách tòng quân nhập ngũ một cách vô tội vạ. Nhiều nút chặn đã được thiết lập ở mọi nơi trọng tỉnh, ngay cả trước các trường trung học Duyên Xuyên, Trà quý Cáp, Hòa Vang v.v... Ngoài ra người ta còn tổ chức các cuộc lùng bắt liên miên. Có ngày bắt cả ngàn thanh thiếu niên kể cả các học sinh khi bãi trường về.

Trong một cái tin nói về vụ này, báo Công Luận số ra ngày 31-5 còn ghi rõ rằng: "Có nhiều trường hợp các em học sinh trình thẻ căn cước, thẻ học sinh chứng chỉ học trình, lược giải cá nhân và nhiều giấy tờ khác, nhưng bị các toán tuần sát bắt giữ hoặc thủ tiêu và bắt về để thanh lọc. Đến đây họ bị cơ quan an ninh hỏi thăm sức khỏe hơi gắt. Vì thế có em phải ký đại vào biên bản thứ uận mình đã 18 tuổi. Sau đó họ lập biên bản là man khai hệ tịch và được chuyển ngay đến trại nhập ngũ. Biên bản này chắc hơ của gạch vì được ông biện lý tòa sơ thẩm Quảng nam Đà Nẵng xác nhận, bên cạnh lại có ý sớ trung úy Nguyễn văn Điền ký kèm theo 3 chữ "tuổi 18 tròn". Thành thử ra có nhiều thiếu niên 15, 16 tuổi đành phải lau nước mắt lên đường.

Cứ theo như dự luận đồn đãi thì các ông lớn ở Quảng Nam muốn bảo đảm cho kỳ được số lượng 3000 lính nhập ngũ để nhận giấy giấy ban khen, nên đã gây ra những cảnh thật nhân tâm như vậy?

Ồi chào! Vào cái thuê thanh bình xa xưa, thiên hạ thường biểu rằng, nhà có con gái ở cái tuổi hờ hơ mà chưa có ai chịu rước đi thì nhà khác nào như chưa bom nguyên tử, nó nó bùng lên không biết. Nhưng... bi giờ... thời buổi tao loạn, có con trai trong nhà mới thật là dang ngeh. Ra đường bị võ là một sự thường. Và chỉ tội cho bố mẹ cứ chạy trong cơn lo sợ vì cóc biết cơ quan nào vô mặt con mình.

Biết lên bao giờ mới chấm dứt cái trò đâm chém nhau hờ ớng Tông Nich và ông Ber Niu? Cái bữa tiệc sơn hào hải vị chất cao như núi, bàn tiệc đả đến nửa cây số đến ra ở điện Kem Lanh liệu có đi đến đâu không đây?

Nói ra đi cho các bà mẹ Mít mừng một tí.

Cả kẻ dè nông

TUỔI MƯỜI BẢY

Chúng ta có một kẻ thù, khác với ta như nước với lửa. Nước thì mát mẻ và mềm mại. Lửa thì cháy bùng, nóng rất. Bất cứ một việc gì, chúng ta cũng phải làm trái lại với kẻ thù, thì mới mong đi tới thắng lợi. Kẻ thù tàn ác, ta phải nhân từ. Kẻ thù dùng chính sách độc tài, đảng trị, thì ta nêu cao chính nghĩa tự do. Chúng ta chẳng cần phải ra quân, cũng đã có thể coi là thắng trận rồi...

Nhưng những lúc gần đây, chúng ta lại thích bắt chước những hành động mà kẻ thù của chúng ta đã làm. Phải đau lòng mà nói như vậy. Những khẩu hiệu được viết lên trên tường, đọc vang vang trên các đài Phát thanh, Truyền hình là một bằng chứng. Cái gì mà là: "đánh lớn thắng lớn, đánh nhỏ thắng nhỏ, càng đánh càng thắng"?... Ai mà chẳng biết rằng câu này, kẻ thù của chúng ta đã dùng nát bét ra rồi. Chúng ta mang ra làm một đường xào nấu, thì có khác chi nhai lại?... Kẻ thù của chúng ta, thấy chúng ta có động tuyên truyền theo phương sách đó. Không chừng chúng nó sẽ cười cho đấy...

Cũng như là sự đôn quân mười bảy tuổi...

Lấy có rằng, địch thủ của chúng ta, bắt lính ở những tuổi mười lăm, mười sáu. Chúng ta dù có đôn quân ở tuổi mười bảy, cũng được kẻ như là còn nhân đạo hơn kẻ thù. Tính theo số năm, tháng, thì chúng ta có đến một năm, hay là mười hai tháng nhân đạo. Lý luận như thế thì gọi là... hết xảy

Nhưng phải biết rằng, bắt lính ở tuổi mười lăm, mười sáu, kẻ thù của chúng ta đã sửa soạn rất kỹ. Ngay cướp được chính quyền vào năm 1945, kẻ thù của chúng ta không thêm đề ý đến bộ lão, đến thanh niên, đến phụ nữ. Mà chúng năm ngay lấy tụi nhi đồng, đoàn ngũ ngay cái đám thiếu nhi. Cả một chính sách thiếu nhi đã được nghiên cứu thật tỉ mỉ, thực thi thật đúng cách. Nào là trồng cà rinh, nào là súng gỗ, tập cho đám nhi đồng, ăn chưa no, lo chưa tới, làm quen với những mệnh lệnh, với đời sống của quân ngũ. Rồi lại dựng lên cho đám nhi đồng một thần tượng là chú nhỏ Kim Đồng, với bài hát "anh Kim Đồng ơi, quê anh Việt Bắc xa mù". Còn bao nhiêu thứ nữa... Vẫn còn chưa tin tưởng vào đám nhi đồng ấy, kẻ thù của chúng ta lại xử dụng những kẻ mười lăm, mười sáu để làm lính đưa vào đây, vì đó là những đứa sinh ra sau ngày chia đôi đất nước, tất nhiên là đầu óc, ý nghĩ chỉ có toàn màu đỏ...

Còn chúng ta, chúng ta đã sửa soạn gì chưa?... Ồi, nói đến chuyện này thì thật chán mớ đời. Có ai ở đây, có can đảm, nói cho cả nước này biết rằng mình

mình đã sửa soạn những gì đã có một chính sách gì cho nhi đồng, cho tuổi trẻ, để rồi tới bây giờ, làm một phát đôn quân bắt những đứa nhỏ tuổi mười bảy, phải đi cứu nước?... Tuổi mười bảy, chưa hiểu được câu khẩu hiệu "phải là một" của Nhà Nước, Cả đôn quân "mất tất cả" cũng làm cho chúng nó hoang mang, vì hiện nay, chúng nó chẳng có được một cái gì thuộc quyền sở hữu, để mà mất. Dạy dỗ thì có thầy, có cô. Còn chuyện cơm áo thì vẫn phải nhờ cơm cha, áo mẹ. Vẫn còn phải học bài luận lý "cơm cha, áo mẹ, công thầy". Vậy nếu hô hào rằng chúng sẽ mất tất cả thì đã gây một thắc mắc, vì chính cái đầu tiên mà chúng nó nhận thấy là đã mất đứt đi một cái tương lai học hành và cái tuổi trẻ...

Ở xã hội Giáo chỉ, có rất ít gia đình có con trai, con gái được theo học ở Thụy sĩ từ bậc... tiểu học. Họ chẳng chỉ có một hay hai gia đình. Tất nhiên là những gia đình này không còn bản khoán, lo lắng gì về cái khoản đôn quân. Dù có đôn quân ở tuổi mười lăm, cũng khỏi thêm sợ. Vẫn để đôn quân, chỉ là một cái lo buồn cho những gia đình theo đuổi nền giáo dục "lô can" được gọi là nền giáo dục vô rừng... hay là một nền giáo dục vô rừng...

Cái lý luận "tổ quốc lâm nguy", lúc nào cũng chỉ đứng về phần... lý thuyết. Bảo rằng đôn quân mười bảy, rồi sau đây đất nước thanh bình, được trả về, cũng hãy còn trẻ, vẫn còn có thể tiếp tục cấp sách tới trường. Lý luận thì nghe cũng được lắm. Hãy khoan nói về chính sách quân dịch của chúng ta một chính sách mang con bỏ chợ, và gần đỡ như cối với chày. Hãy cho rằng cái lý ấy nó đúng. Nói rằng, ngày hòa bình không còn xa, lúc hòa bình sẽ được trả về với đời sống học sinh để lại tiếp tục đi học... Nói như vậy là chưa hiểu quân đội. Vẫn biết rằng quân đội là một trường đời, làm cho con người trưởng thành vượt bậc, nhưng cái trường thành vượt bậc ấy, cũng làm hại nhiều đến con người. Những chuyện tục, chuyện nhảm được đầu hót trong lúc đôn quân hay trong lúc dưỡng quân, sẽ đầu óc đầu óc đưa con trai vừa rời ghế nhà trường. Đã làm lính, có nghĩa là đã thành người lớn, nên phải giải trí theo người lớn, một câu học trò, đầu óc ngây thơ, chẳng mấy lúc mà thành một kẻ giầy dạn phong trần, có quyền la cà vào xóm đi, tham dự một vài buổi lễ "khai cư". Như thế thì lúc được "trả về tiền". làm sao có thể tiếp tục việc học hành cho nổi.

Người con gái, nếu ở vào tuổi mười bảy, thường được gọi là tuổi dậy thì, tuổi xuân thì, tuổi trăng tròn, Ở vào cái tuổi này, người con gái, như một trái cây vừa

chín tới, trông thấy chỉ muốn cắn cho một phát. Người con gái ở tuổi ấy đã khôn lắm rồi. Đã biết bắt chông, bắt dĩa, gây điều đứng cho đám đàn ông vào cỡ tuổi... "bố mình. Nhưng con trai mười bảy, thì vẫn còn trong tuổi dại khờ. Chỉ có thể chơi những trò làm cảm như bấm chuông điện rồi chạy, chọc chó và bắt dế. Nhiều khi, thấy trời mưa lớn, đã không ngần ngại gì làm một phát tắm mưa, biểu diễn nguyên con cả bộ đồ tắm sự. Nhiều khi, bộ đồ tắm sự của chú con trai mười bảy, chưa được coi như là đầy đủ các món phụ tùng...

Ấy thế mà bây giờ, tuổi họ được đọc quyền mang tên là tuổi đôn quân...

Tuổi mười bảy, tiến đi một cách thông thường trên đường học vấn thì hiện nay đang sửa soạn thi tú tài I. Cái bằng tú tài I sang năm sẽ được hủy bỏ, có nghĩa năm nay là năm chốt. Vậy thì tại sao không nghe theo cái tiếng gọi "tổ quốc lâm nguy" ấy, mà hủy bỏ cái bằng tú tài I ngay từ năm nay. Hủy bỏ bằng Tú Tài I năm nay, có thể có nhiều điều lợi...

Cái lợi nhìn thấy ngay là tiết kiệm được ngân quỹ quốc gia, vì không phải tổ chức một kỳ thi. Sự di chuyển của các thầy giáo, cô giáo tới một tỉnh xa xôi để coi thi và chấm thi, trong lúc này, là một điều cấm kỵ vì ông Tổng trưởng đã ra lệnh cho giáo chức không được rời nhiệm sở. Hơn nữa, nhà nước liệu có bảo đảm được an ninh cho trường thi?... Lấy cái gì ra để mà bảo đảm an ninh trường thi, khi có những tình mà lính đổng hơn thường dân? Sự lộn xộn nơi trường thi, xảy ra là cái chắc, nhất là chúng ta sẽ phải cho phép hàng ngàn quân nhân đi phép ứng thí, vì đó là bước tiến thân của họ. Chiến trường mất đi hàng ngàn tay súng vì một cái mảnh bằng vô dụng và sang năm, cái bằng này cũng sẽ hủy bỏ.

Chúng ta sẽ phải tổ chức hai kỳ thi Tú tài I riêng biệt, nếu cứ giữ cái bằng Tú Tài I cho năm nay. Một kỳ thi thông thường và một kỳ thi đặc biệt cho thí sinh ở các tỉnh bất an, bắt buộc đi tản. Thật là một sự tốn phí vô ích, rất tr là nản lòng người.

Trước một năm, hay chậm một năm thì cái giáo dục vẫn chẳng có thể gọi là sút mẻ... Hơn nữa, những đứa con trai ở tuổi mười bảy, hiện nay đang đi học, nghe được lệnh đôn quân, không còn đầu óc đâu mà học hành, thi cử. Nhiều đứa đã xé đơn thi. Tuổi mười bảy là tuổi mà hy vọng và thất vọng hình như cũng đứng ở một ranh giới, chỉ cần bước một bước cũng đủ vượt qua...

Xin những người có trách nhiệm hãy thương tuổi mười bảy, thì may cho tuổi trẻ lắm, may cho đất nước lắm...

DÈ HỨC CÀN

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- QUÝ VỊ HÀNG THA THIẾT ĐẾN TIỀN ĐÒ TỎ QUỐC
- QUÝ VỊ HÀNG QUAN TÂM TỚI TƯỞNG LAI KINH TẾ VIỆT NAM
- QUÝ VỊ HÀNG MONG MỎI CÓ CƠ HỘI PHỤC VỤ ĐỒNG BÀO TRONG QUẬN :

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

- Để mỗi quận có một Ngân Hàng Nông Thôn,
- Chánh Phủ sẵn sàng trợ giúp về kỹ-thuật cũng như tài chánh, lại được hưởng nhiều ưu đãi.
- Vì thành lập Ngân Hàng Nông-Thôn là quý vị đã thực sự góp phần vào công cuộc phát triển hạ tầng cơ sở và củng cố nền kinh tế Quốc Gia.

Mọi chi tiết, xin liên lạc với:

NGÂN HÀNG PHÁT TRIỂN NÔNG-NGHIỆP

Số 7 kếp Bến Chương Dương, Sài Gòn
hoặc Chi Nhánh Ngân Hàng Phát Triển Nông Nghiệp đặt tại các Tỉnh trên toàn quốc.

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn • Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng Nông Thôn

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Hãy góp vốn thành lập Ngân Hàng

Nửa đùa nửa thật

♦ CỬU SÙNG

CUỘC ĐỜI CHÓ ĐẾ ?

Mỗi khi muốn mắng chửi ai, người ta thường lôi cõ lữ chó ra để chụp lên đầu đối thủ. Chẳng hạn như đồ chó đẻ, ngu như chó, cứ lèng bồng như chó dái ở ngoài đường, chơi như rùa thì chó má thiệt v. v. . .

Mắng mỏ một cách chung chung như vậy kể ra cũng có cái chỗ không nên không phải đối mĩ loài chó. Bởi lẽ, tam đẳng nhân, tam đẳng vật, người năm bầy đẳng, của muôn vạn loài, thì loài chó cũng mắmsốt. Có nhiều giống chó ghê lắm. Có những thứ chó chuyên môn bị các tay bọm nhậu vật cõ ra làm thịt vì nó chẳng được cái tích sự chi hết, ngoài mấy cái mực cắn cắn, sủa bậy và bả đầu là đấy, không những thế lại còn hay cắn trộm nữa. Nhưng lại cũng có những thứ chó canh cửa giữ nhà thuộc vào hạng thần sâu quỷ khốc, khôn như ma.

Loại chó thứ hai được liệt vào hạng có giá mà mắc hơn cả vàng, nhất là từ khi nạn trộm cắp thì đua nhau hoành hành để cạnh tranh với những sự cướp của giết người.

Và nghề nuôi chó trong vòng một năm nay đã trở thành một kỹ nghệ. Nhiều con chó đáng giá tới hơn nửa triệu bạc, con trung bình cũng phải vào khoảng vài ba trăm ngàn, và hạng bét là 100.000.

Có những tay nhà giàu ở Saigon nuôi hàng đàn chó cả mấy chục con lận. Như một ông tướng tá nào đấy ở Saigon. Vô nhà ông ta, khách sẽ phải hoa mày chóng mặt lên vì chó. Nào là chó Béc-sơ, nào là chó Béc-dé, nào là chó Đa-ma-siêng, rồi lại có cả những chú chó Phốc, Pê-ki-noa trông nhỏ loét choắt chỉ nhìn hơn con chuột một tí. Duy chỉ thiếu có các loại chó mực, chó xồm, hoặc vằn, vện mà thôi.

Chó nhà giàu bao giờ cũng khôn học máu mồm! Ông ta đã dạy dỗ tinh vi như thế nào, đến nỗi rằng, lũ chó được chia thành từng tiểu tổ, mỗi tiểu tổ gồm 4 con, có những nhiệm vụ riêng biệt. Ngoài việc giữ nhà, canh chừng trộm cướp, chúng nó còn là những trường ban sai vật cực kỳ tinh khôn. Con thì chuyên việc ra công lấy báo, nhận thư. Con thì chuyên lấy giày, lấy dép cho chủ. Lại có những con chuyên hộ tống các công tử tiểu thư lên xe hơi đến trường học, và khi về lại có nhiệm vụ hộ tống trở về, để khỏi sợ bị bắt cóc.

Người ta tính ra rằng mỗi con chó to gần bằng một con bê ấy, mỗi ngày xoi hết gần hai kí thịt bò và uống chừng dăm bảy bát sữa to tởm.

Ấy là chưa kể đến cái đám gia nhân phải xúm xít vào hầu hạ chó, rồi những khi chó trái nắng giời giời lại phải đưa chúng nó đi đến đóc tờ chó để khám vi-dít.

Nuôi chó như thế mới đúng là chó !

NHƯNG THẾ NÀY THÌ CÒN CHÓ HƠN.

Hàng trăm đồng bào buôn bán làm ăn ở dọc quốc lộ 1 thuộc quận Hiếu Xương thuộc Phú Yên đã bị một bọn đầu trâu mặt ngựa làm tiền một cách trắng trợn còn cả cái sự ăn cướp công khai. Bọn chúng đi tới từng nhà, bắt mỗi chủ tiệm phải nạp tối thiểu 50.000đ nói rằng, để dâng lên thượng cấp dâng lo việc duy trì an ninh và trật tự. Bọn người đi đầu tiên hội chết này đều có những tên mặt mũi có hồn, trông nham nhở rất dễ sợ, đi theo đề hộ vệ.

Mông sư Trương Văn Nguyên, dân biểu của đơn vị này đã cam đoan mĩ li báo chí rằng, đó là những sự việc có thực, đã và đang xảy ra. Dân chúng thì ở trong tình cảnh khốc đờ mếu mếu. Nếu đem tiền cứng đường bọn có hồn thì của đau con sót, mà nếu cưỡng lại chúng thì lại sợ cuộc đời đi đong lúc nào không biết.

Ông Trương Văn Nguyên cũng lại cho biết thêm rằng, bọn có hồn kia còn hăm he nhà nào không rủng lo nạp cho đủ số thì sau ngày 20-7-72 sẽ bị tịch thu tài sản và đem ra xử bắn.

Ồi chào! Nếu quả đúng như rùa thì là luật rừng rồi còn chi? Dân chúng bầu ra dân biểu chỉ trông mong nhờ cậy khi gặp những tình cảnh bị thâm chua chát, đau xót như vậy và hy vọng có sự can thiệp kịp thời. Thế mà ông dân biểu lại chỉ kêu toảng lên có một tí xiu rồi thôi.

Bộ cũng ngăn bọn chúng nên teo cu rồi hay sao?

Người ta tính xoảng ra, cái tờ chức tổng tiền ấy cũng thu về cả chục triệu bạc. Không hiểu đó là một lối thu thuế kiểu mới, hay là lạc quyền, hoặc là ăn cướp một cách nhả nhận và ôn hòa?

ĐỪNG CÓ TƯỞNG BỜ

Trước cái sự ăn tiền vung vít của các lính Mèo cũng như trước sự viện trợ tùm lùm của họ cho hàng chục các quốc gia trên thế giới, có những người ngày thơ đã nghĩ rằng, nước Mèo chắc là giàu ghê lắm, tiền rừng bạc bể, chẳng bao giờ có những kẻ nghèo đói rách rưới, phải sống chui rúc trong những nhà ổ chuột, lo ăn từng bữa.

Nhưng mà đừng có tưởng bờ! Nước Mèo cũng có cả đồng người rách như sơ mướp. Và lính tráng giải ngũ thất nghiệp cũng đói dài, cầm như các nước khác vậy.

Mới đây, một cựu chiến binh Mèo tên là Amstrong, ở Miami thuộc tiểu bang Florida, trong lúc đói rách quá xá đã vác dao xông đại vào một tiệm rượu đoạt một số tiền chừng gần 200 đô-la.

Vừa ăn cướp anh ta vừa la làng lên rằng: «Tôi cần phải có món tiền này vì gia đình tôi đang đói khát. Nếu không có nó thì vợ con tôi sẽ chết!»

Nhưng na noa se na noa. Rút cuộc anh ta vườn bị bắt như thường và bị đưa ra trước ba tòa ông nhơn.

Luật pháp kể ra cũng hơi oái oăm khi qui định một điều khoản như thế này:

— Nếu một người không giặt lấy miếng bánh mì kia mà ăn thì anh ta sẽ chết đói, trong trường hợp ấy anh ta sẽ được coi như vô tội.

Hoá cho nên quan tòa Florida đã ra lệnh trả lại tự do cho anh Amstrong sau khi tìm thấy vợ và hai con anh ta quả thật đang sống đói khát trong một cái ổ chuột.

Ngoài ra nhà chức trách cũng còn điều tra thấy rõ ràng, anh ta đã thất nghiệp mấy tháng liền sau khi giã từ quân đội.

Trước khi cho can phạm ra về thơ thối hân hoan, ông tòa đã tuyên bố rằng: «Đây là một thảm trạng do xã hội gây nên, thì xã hội phải chịu một phần nào trách nhiệm».

Trường hợp của Amstrong khác xa trường hợp của Trần Đình Yên mới đây ở nước Mít, Một đảng thất nghiệp đói dài, còn một đảng có công ăn việc làm đang hoành hành là người có chức vụ quan trọng.

LẠ:

Nước Mèo xét ra có nhiều chuyện lạ ghê lắm. Lạ hơn cả những cái sự ông Tổng Ních sang Trung Cộng nhậu nhẹt với sến sảng Mao Sẻ Tung hoặc qua Nga cụng sấm banh với các lãnh tụ Sô viết ở điện Cẩm Linh. Những vụ giao du thân mật này, cách đây mấy niên mấy ai có thể ngờ tới được.

Chuyện ông tòa Florida tha bổng cho một tên cướp phạm pháp quả tang kể ra cũng không li kì bằng cái đạo luật mới toanh của nước Mèo qui định sự phạt tiền và phạt tù những chủ nhân các xí nghiệp nào nếu không đứng dậy mở cửa cho một phụ nữ khi bà ta có ý định gõ cửa xin việc.

Chả là nhà nước Mèo thấy rằng, bấy lâu nay khả năng của phụ nữ đã không được khai thác đúng mức. Nguyên nhân cũng chỉ vì đại đa số các xí nghiệp đều không chịu tuyển dụng phụ nữ vô làm việc. Nếu có thì chỉ giao cho những chức vụ hết sức thấp kém. Hầu hết các vai trò như chủ sự, giám đốc đều do giới mày râu nắm giữ hết chọi.

Các xí nghiệp thì cũng có cái lý do riêng của họ khi họ từ chối những sự tuyển dụng phụ nữ. Đụng vào với các bà các cô có những sự phiền toái ghê gớm. Nay đi lấy chồng, mai lại li dị chồng, rồi đẻ con đẻ cái, rồi nay ốm mai đau. Mỗi lần như thế, xí nghiệp lại phải ở cõ ra để đài thọ đủ các khoản tiền. Vì vậy họ chỉ muốn tuyển dụng loại liền ông thanh niên con trai cho khoẻ.

Do vậy nhà nước Mèo mới bày ra cái luật kể trên. Ông chủ nào khi thấy thấp thoáng có bóng dáng phụ nữ ở trước cửa mà không ra mở cho thiệt lẹ, để cho cô à giận dỗi vung văng bỏ ra về rồi đâm đơn kiện là có châu bỏ mẹ sớm!

NHƯNG LUẬT MÍT LẠI CÒN LẠ HƠN!

Theo sự giải thích của cái ông trong chương trình «Người dân muốn khóc thét» thì trong giai đoạn thiết quân luật, nhà nào tàng trữ các ấn loát phẩm có phung hại đến an ninh và trật tự công cộng sẽ bị truy tố ra trước tòa. Báo chí bị tịch thu vì vi phạm điều khoản phung hại đến an ninh và trật tự công cộng cũng coi như là đồ quốc cấm, giữ nó ở trong nhà cũng bị đi tù như thường.

Ngoài ra, theo một thông cáo mới đây của ông Đô Nhiêu thì các nhà in dù chỉ là đi in mướn báo nhưng vườn bị liên đới trách nhiệm, một khi tờ báo đó có những bài vở bị tịch thu. Nhà báo bị phạt là một chuyện! nhưng phạt tội nhà in lại là một chuyện khác.

Tính trung bình, mỗi ngày ở Saigon xoảng ra cũng có từ 4 đến 8 tờ báo bị tịch thu. Đôi khi, trong trường hợp nhà nước nổi giận thì con số bị tịch thu lại còn có thể tăng thêm hơn nữa, tới mức mười mười lăm tờ.

Có những tờ bị tịch thu ráo chọi. Nhưng cũng có những tờ chẳng may lọt được ra ngoài sạp và bán ra được cho dân chúng. Độc giả coi báo, làm sao có thể biết được đó là số báo đã bị tịch thu. Vậy nếu theo luật mới thì e rằng sẽ có vô số người bị đi năm ấp một cách oan uổng ả.

Lại còn cái chuyện nhà in nữa.

Không hề đi in mướn mà li cứ bắt nhà báo phải đưa cho mình coi mo rất trước để xem có điều chi phạm huỷ thì xóa bỏ cho nó chắc. Như vậy thì nhà in thay cha nó chế độ kiểm duyệt rồi còn chi nữa.

HÀNG KHÔNG VIỆT NAM

VỚI FAN JET BOEING 727

* Phi cơ tối tân 106 Hành khách 900 cây số giờ Tiếp đãi nồng hậu Thức ăn chọn lọc

SAIGON — HONGKONG — TAIPEI — OSAKA TOKYO — VIENTIANE — BANGKOK — PHNOMPENH — KUALA-LUMPUR — SINGAPORE — MANILA,

Trạm vé Quốc Tế
116, NGUYỄN HUỆ — SAIGON

ĐT 91.624 — 91.625 — 91.626 — 92.446 — 92.44
90.370 — 90.371 — 90.372 — 90.373.

